

2014 február Próza

Mán-Várhegyi Réka: Ideg

Leszállnak a vonatról, és összesereglenek fölöttük a felhők. Ilyen nincs, nyögi egy szalmakalapos nő, aki velük egy kocsiban utazott, és egész úton az eget kémlelte az ablakból. Az állomásról hegynek felfelé kell gyalogolni, a csomagok nehezek, és hiába cipel Tibi amennyit csak elbír, Annamarinak is jut. Idegen az utca, és idegenek a házak. Nehéz elhessegetni az érzést, hogy talán tévedés történt.

A kempingbe lépve Annamari kis híján elsírja magát. Régi és ronda itt minden. A tuják között sátor áll. Jobbra betonépület, a nagy üvegablakok fölött felirat hirdeti, hogy ott van a menza. Nyíl mutat az iroda, a zuhanyzók és a vécék felé. A teraszon egy család reggelizik. Az anyuka a gyerekeit fenyegeti, hogy ha nem esznek eleget, kicsik maradnak.

Ennél undorítóbb helyet még nem láttam, mondja Annamari, aztán megbánja, hogy megszólalt. Elnézést, nem akartam negatív lenni.

Az iroda ajtaján kövér öregember lép ki, és fülig érő szájjal elindul feléjük. Mögötte sántít a felesége, név szerint köszöntik őket, már vártuk magukat. A hátsó kőházba helyezték el őket. Egy kicsi és egy nagyobb kulcs fityeg a fémkarikán, a kulcstartó egy szupermarket szóróajándéka. Az épület az előző század közepén épült házakra emlékeztet, kétemeletes, minden emeletén két lakás. A kempinges pár mögött lépnek be az apartmanba, előszoba, szoba, konyha, fürdő, a falakon megsárgult a virágos festés. A mamának is ilyen volt a lakása, emlékszel? És ez a szekrény, nahát, ez is olyan, mint az övé volt. A konyhában magasan van az ablak, az asztalon kissé zsíros a viaszosvászon, a fiókban alumíniumedények hevernek. Tele van a konyha alumíniummal.

Miután a kempingesek magukra hagyják őket, a szobában összetolják az ágyakat. Most majd ezek között a sápadt falak között kell újra egymáshoz érniük. Annamari ennek a lámpának a fényében kell megmutassa, mennyit változott a teste, hogy egész jól tartja magát. Bár már nyár elején összejöttek, de a szexet a nyaralás idejére halasztották.

Kinyitják az ablakot, és Annamari a szék támlájára teríti a törülközőjét. A hátizsákok kiürülnek, előkerülnek a ruhák, felsorakoznak a nyaralási eszközök, a magazinok seregei, és hadba indulnak az apartman idegensége ellen, de a győzelemhez még szükségük van egy kis időre. Annamari kimegy pisilni, tanakodik, hogy ráüljön-e a vécére, vagy inkább kibélelje papírral. Ráül. Istenem, add, hogy ne kapjak el semmit. A világoskék műanyag ülőke hideg. Csönd van, a csurgatás hangja várat magára. A fürdőszoba ablakát hűvös szél löki be, és a beáramló levegő illata ismerős. Annamari keresgél az emlékei között. Eszébe jutnak a szülei, akik annak idején ott hagyták a falut, hogy a városban éljenek, csak az anyakönyvvezetőnél házasodtak, templomba nem mentek. Ilyesmi volt a fürdőszobájuk.

Most mit csináljunk?

El kéne foglalniuk magukat addig, amíg visszatér a jó idő, és lemehetnek a partra. Úgy döntenek, tesznek egy kört a kempingben. Kezdsnek megnézik a menzát, és megkönnyebbülnek, hogy a korábban látott család már eltűnt.

Hányingerem van ettől az embertípustól. Ugye mi soha nem voltunk ilyenek?

Nem, mi normálisak voltunk.

Visszafogottan csicseregnek a madarak. Embert nem látni. A menza bezárt, és mivel nincs kiírva semmilyen tájékoztatás, az iroda felé veszik az irányt, hogy ott kérjenek információt az étkezések időpontjáról. Valaki kikiált odabentről, belépnek, a hátsó szobából a feleség jön ki. Amikor a menzáról érdeklődnek, felvidul. A menzát ő vezeti, ő maga a menza, tapasztalatait egy középiskolában szerezte. Annamari és Tibi lopva egymásra pillanatnak. A szoba közepén álló íróasztal is egy iskolából való, ez egy katedra. A hátsó fal előtt régi könyvszekrény, benne plüssmacskák, egy Nagy Rejtvényhatározó és néhány Reader's Digest könyv távoli országokról, híres bűnügyekről, háztartási praktikákról és paranormális jelenségekről.

Reggeli héttől nyolcig, ebéd fél tizenkettőtől egyig, vacsora hattól hétig, darálja a nő.

A polc oldalán a házigazdák pártszimpátiáját kifejező matrica, a gázmérőn hűtőmagnes. Annamari elhúzza a száját, Tibi egy sóhajtással kifordul az ajtón.

Alig száz méterre jutnak a kempingtől. Megállnak, amikor meglátják az első közértet. A választék szegényes, poros úszógumik, műanyag edények, naptej, fáradt zöldségek és gyümölcsök hevernek a polcokon. A zsömlék viszont gyönyörűek, nagyok és illatosak. A hűtőpultban Tibi meglátja a párizsit.

Annyira meg tudom kívánni ezt a szart, mondja, és negyven dekát kér.

A közért másik oldalán söröző. Miért ne ülnének le az Arany Ászok napernyő alá? Lehet-e más dolguk, mint sört inni és párizsis zsömlét enni? Majd később felfedezik a kisvárost, és rákérdeznak az információn, hogy van-e helytörténeti múzeum.

Elhelyezkednek a fehér műanyag székeken, és szótlánul, élvezettel kortyolják a hideg sört. A távolban megpillantják a tavat.

Egész jól látszik innen, mondja Tibi.

Most jó, mondja Annamari.

Odabent a pult fölött lógó tévé éppen a Harry és Sally című amerikai filmet játssza. Annamari idekintről is felismeri a fiatal Meg Ryant. A filmet még a kilencvenes évek elején látta egy salgótarjáni moziban, és nem tudott szabadulni tőle. Szeretett volna olyan felszabadult, laza, szellemes, egyszerre nőies és gyermeki lenni, mint ez a Meg Ryan nevű nő.

Akkor, húszévesen elhatározta, hogy leszámol szülei karót nyelt tartásával, konzervatív értékrendjével, kicsinyességével, hogy máshogy fog beszélni, mástól fog félni, máshogy fog kinézni, és máshogy fog öregedni. Levetkőzi a tramplit, érteni fogja a művészetet. Budapestre költözött, bölcsészkarra járt, gitározni tanult, kalapot hordott és indiai ruhát. A diplomaosztó után férjhez ment a Rákcsálók zenekar frontemberéhez. Aztán lassan mégis megkívánta a rendet és a biztonságot. Ahogy telt az idő, külsejében is kiütköztek a felmenők, megvastagodott a bokája, kiszélesedett a háta, megnőtt a feje. Úgy kapkodta a levegőt, mint az anyja.

Tibi és Annamari tizenöt évig voltak házасok. Hamar kiderült, hogy mást gondolnak arról, hogyan kell élni. Gyerekük nem született. Az utolsó néhány év mindkettejükből a legrosszabbat hozta ki, Tibi ivott, Annamari verekedett. Azóta eltelt három év.

A nagy feje ellenére Annamari viszonylag szép nő, az érettség jól áll neki, és ezt végre felfogta, tudja magáról. Nagyon sok fontos dolgot tud magáról, amit saját bevallása szerint annak is köszönhet, hogy az elmúlt három évben pszichodramacsoportba járt, szembenézett a hibáival, pedig nem volt könnyű. Azt is tudja magáról, hogy ha nem forrna még mindig a dühtől, már találhatt volna egy magához illő férfit, akinek a vállán vigasztalódhatna. De nem tette. Azt is tudja, hogy gyakran másokon tölti ki a mérgét, például a beosztottjain. Ezért mindennap relaxál, igyekszik elengedni a haragot és meghívni szívébe a szeretetet.

A terápiának köszönhetően Annamari ma már Tibit is sokkal jobban érti, mint házasságuk idején, érti, hogy milyen belső erők mozgatják, és bár nehezebbre esik, hogy mindezt ne mondja egyenesen Tibi szemébe, nem teszi. Ugyanis Annamari azt is tudja, hogy ezzel nem érne el semmit, Tibinek nem gyúlna ki a villanykörte a fejében, és nem értené meg, mi mindent csinált rosszul, és nem kezdené mindezeket a dolgokat jól csinálni.

Amióta Pestről elindultak, alig néhány szót váltottak. Tibi vasalt ingben ment Annamariért, és olyan ábrázattal várta a kapu előtt, mint aki a lányos háznál kéri ki a menyasszonyt. Szégyenlős volt a mosoly, amivel egymást köszöntötték. Annamari alig aludt az utazást megelőző éjszakán, vert a szíve, félóránként kiment pisilni, de nem vett be nyugtatót, nehogy elmulassza az óracsergést. Hajnaltájt nem bírta tovább, felkapcsolta a villanyt, hogy megnézzze magát a tükörben előlről, oldalról, hátulról. A válás óta sportolt. A fenekén és a felkarján is látszott a heti két edzés, egyedül a dereka nem vékonyodott egy centit sem. Hirtelen ötlettől vezérelve kirámolta a ruhászekrényt, ekkor négy óra múlt, egyesével felpróbálta azokat a nyári ruhákat, amiket a kilencvenes évek második felében hordott, majd a kétezres évek közepére kihízott. Most az Arany Ászok napernyő alatt ebben a tizenéves, de még mindig szép, lila színű, virágmintás, hosszú ruhában ült, annak idején egy kézművesvásáron vette.

Szeretném, ha a nyaralás idejére megfeledeznénk mindenről, ami az elmúlt tizenhét évben történt. Miért ne indulhatnánk tiszta lappal, kérdezi Annamari.

Tibi ugyanerre gondolt, bólint, egyetért.

Egy óra múlva bódultan sétálnak vissza a szállásra. Beszélgetnek, mesélnek gyerekkorról, szülőkről, kedvenc könyvekről és filmekről. Annamari a szoba ablakában állva, a lemenő nap fényében nyúl Tibi tarkója után. Az első csók érdes és száraz, a következő már nedvesebb és puhább. Az ablak mellett állva simogatják egymást, türelmesen adagolják az érintéseket. Ez az öregedéssel járó bölcsesség lehet, gondolja Annamari. Csak lassan gyorsulnak fel, már sötétedik, amikor az ágyon Tibi először behatol az exfeleségébe, később a szőnyegen is megismétlik, késő éjjel pedig a konyhában az alumíniumok gyűrűjében.

Péntek reggel tucatnyi fiatal érkezik, már sátorverés közben lerészegednek. Valósággal elárasztják a kempinget. Nem szól rájuk senki sem. Hiába van még mindig hűvös, a lányok falatnyi bikiniben tollasoznak, a fiúk a lábuk elé vetik magukat, otrombán udvarolnak, jelképesen a nemi szervüket simogatják.

Jézus Máriám, mondja Annamari, aki az ablakból figyeli a fejleményeket. Ezeknek a gyerekeknek nem voltak szüleik? Senki nem nevelte meg őket? Nem értem, hogyan lesznek az emberek ilyenek, tényleg nem értem.

Ne foglalkozz velük, inkább gyere ide, mondja Tibi.

Igazad van, bólint Annamari, elhatározza, hogy minden rendben lesz, és odamegy az ágyhoz.

A hangzavar nem szűnik meg. Annamari relaxálni próbál, el kell lazulnia, meg kell nyugodnia, de nem segít semmi, nem képes visszszámolni száztól egyig. Valahányszor újabb visítás, ordítás, nyerítés, jajgatás hangzik fel, nem képes ellenállni a kísértésnek, és elképzeli, ahogy felugrik, leszalad, és elkezd osztani a pofonokat. Tibi hiába igyekszik elterelni Annamari figyelmét, nem sikerül. Aztán amikor bekapcsolják odalent a magnót, és a felhangzó nyári sláger ritmusára megmozdulnak a falak, Tibi bebújik a papucsába, és leszalad, hogy beszéljen velük. Fél perc múlva lehalkítják a zenét.

Annamari kiterülve fekszik az ágyon, homlokán hideg vizes törülköző, néhány percig csak élvezzi az egyedülletet, hogy háborítatlanul figyelheti, amint a nyugalom és béke hatására alábbhagy a lüktetés a halántékában. Negyedóra múlva gondol először arra, hogy Tibinek már vissza kellett volna jönnie. Kimászik az ágyból, kinéz az ablakon, és alig hisz a szemének. Tibi egy oszlopnak támaszkodva beszélget valamelyik bikinis lánykával, aki egy ágba kapaszkodik, és mint egy nyírfafa a szélben, úgy hajladozik, lengedezik az exférj előtt.

Hát elkezdődik, ilyen hamar elkezdődik, nyögi Annamari, gyomra máris apróra zsugorodott, újult erővel lüktetnek az erek a fejében, két kezét a hasára szorítva fordul vissza a szobába, összegörnyedve elmegy a fürdőszobáig, magára zárja az ajtót, remegnek a lábai, alig bír ráülni a vécére. Évek óta hasmenéssel reagál a stresszre, ahogy ezt a csoportban egyszer kínjában röhögve megfogalmazta, ő így sír, könnyezni ugyanis nem szokott, nem tud. Óvatosan kiengedi a zuhatagot, aztán vár egy kicsit, befelé hallgatózik, jön-e még. Jön. Azután ismét vár, hallgatózik. Miután végzett, lehúzza a vévét, és megmosakszik. Bekenegeti a fenekét az aranyér elleni ke-nőccsel, kezét mos, kinyitja az ablakot. Még mindig remegnek a lábai, amikor visszaaraszol az ágyhoz, de elég kimerült, könnyedén félálomba merül. A pszichodrámacsoportban nemrég bevallotta, hogy szereti ezt az utána-állapotot. Ismeretlen okból azt képzei ilyenkor, hogy elesett egy csatában, és végre csak feküdhethet a fűvön, nem kell szaladnia sehova, csak belezuhanni az öntudatlanságba.

Amikor kinyitja a szemét, már sötétedik. Tibi föléhajol, a haját simogatja.

Mi történt veled, kérdezi.

Elaludtam, válaszolja Annamari.

Megfájdult a fejed a nagy hangzavarban?

Kicsit.

De már elmúlt, ugye?

Annamari elgondolkozik, mielőtt válaszol. Álmodta volna, amit látott?

Azt hiszem, igen.

Csak azért kérdi Tibi, mert ma van az augusztus huszadikai ünnepség. Lesz stand up comedy és koncertek, Deák Bill, Takáts Tamás, tisztességes hazai blues. Emlékszik még Annamari a tabáni bluesfesztiválokra? Persze hogy emlékszik. Ezer éve nem voltak együtt koncerten. Éppen ideje.

Felöltöznek, elindulnak. A fiatalok sátrán behúzza a zipzár. Ott áll az oszlop, amelyhez Tibi tá-

maszkodott. Most rövidujjú ingben, megfésülködve siet mellette. Elhaladnak a közért mellett, a városközpont felől már hallani a morajlást. Még nem jártak ezeken az utcákon, ahol egyébként az úszógumival és szendvicsekkel felszerelt nyaralók vonulnak a strand felé. Ott egy Tesco.

Az ünnepség minden képzeletüket felülmúlja. Van óriáskerék, dodzsem, célbalövés, vattacukor, sörsátor, lángos, hamburger, kézművestermékek, két színpad, az egyiken egymást követik a stand up comedy előadók, a másikon már szól a blues. Sült hagymás amerikai hotdogot esznek, sört isznak műanyag pohárból, a második után a színpad előtt bólogatnak a zenére, a közönség szimpatikus, sok-sok korukbeli férfi és nő, persze fiatalok is, a slágereket mindenki együtt éneкли.

Valamivel később látják meg a távolban a kempingbeli fiatalokat, és köztük ott az a lány is, akivel Tibi délután beszélgetett. Annamari gyomra újra összerándul, nem hezitál, megkérdezi, miről beszélgettek délután.

Tibi legyint, semmiről.

De mégis, miről?

Tudod, az a baj, üvölti a fülébe Tibi, hogy a mai gyerekeknek nincs rendes zenei ízlésük. Mondtam ezeknek a szerencsétleneknek, hogy halkítsák le ezt a szart, és ha már zenét hallgatnak, akkor hallgassanak olyan zenét, amit rendes hangszerekkel játszanak képzett emberek, akiket zenészeknek hívnak.

Aha, kiabál Annamari.

Erre a kiscsaj kiselőadást tart nekem, hogy mi, öregek le vagyunk ragadva a hangszereknél meg a profi zenészeknél, de ők ennél sokkal érzékenyebbek a mondanivalóra. Hogy az igazi zene az érzelmekről szól. És hogy ő még akkor is tökéletesen érti, miről szól a dal, ha más nyelven énekelnek benne. Kénytelen voltam elmagyarázni neki, hogy mi a valódi zene.

Tibi most meglátja, hogy exneje a gyomrához kap. Tudja, hogy ez mit jelent.

Arra! Egy ösvényt mutat a színpad előtt balra. Futás!

Tibi szalad elől, utat tör a feleségének, aki semmivel sem törődik, csak repül utána. Kikeverednek a tömegből, és kézenfogva szaladnak a bokrok és a fák felé, egyre távolodva az ünnepségtől. Annamari az országút mellett egy kőrakás mögé vetődik, lerángatja a nadrágját, és óvatosan elengedi magát.

Mao elnökről hallottam, mondja a holdfényben csillogó Tibi, hogy irtózott az angolvécéktől, és kizárólag a puszta földre volt hajlandó szarni. Szerette személyesen elásni a végterméket, nehogy az imperialisták kezébe kerüljön.

Elrobog mellettük egy partibusz, villognak a fények, hangosan szól a zene, félmeztelen férfiak táncolnak és ütemesen kiabálják, hogy hajrá, Fradi, hajrá, Super Mario.

Tele van a világ elmebetegekkel, mondja Annamari. Csiklandozzák a fűszálak a fenekét.

Kapcsolódó írások:

1. **Mán-Várhegyi Réka: A portré** Magamhoz térek a húszéves sarokkanapén. Izzadt testem belefűródik az ágyba,...
2. **Várhegyi Éva: Egy nehéz nap éjszakája** Várhegyi Éva: Egy nehéz nap éjszakája Április 8/9. A...
3. **Várhegyi Éva: Butaságok a gazdaságpolitikában** Általában is nehéz szétválasztani az emberből természeténél fogva felszínre törő...
4. **Várhegyi Éva: Píár a gazdaságpolitikában** “Én átlátok a szitán, öregem, engem nem tudnak átvenni,...
5. **Várhegyi Éva: Abszurdisztán gazdasága** Hogy is működik a magyar Abszurdisztán gazdasága? Hasonlóképpen, mint Örkény...

Cimkék: Mán-Várhegyi Réka